DZIENNIK ZARZĄDU M. LUBLINA.

Redakcja i Administracja
Magistrat m. Lublina
(parter biuro Nr. 3).

—:-:—

Redakcja i Administracja czynna od 9-ej do 2-ej popoł.

Prenumerata kwartalnie . . . . Mk. 270
miesięcznie . . . . Mk. 100

Ogłoszenia (wyłącznie poza tekstem): wiersz petitowy dwuszpaltowy lub jego miejsce 40 Mk.

—:-:—

Prenumeratę przyjmuje Wydział do Spraw Ogólnych (parter biuro Nr. 3).

Cena egzemplarza Mk. 25.

Nr. 27. | Lublin, dnia 15-go lipca 1922 roku. | Rok II.

DZIAŁ URZĘDOWY.

RUCH SŁUŻBOWY.

Mianowani: w Wydziale Gospodarczym — Adolf Galant na stanowisko p. o. komendanta miejskiej straży ogniowej od dnia 11 lipca 1922 r. z płacą według VI st. sł. kat. A.

Zwolnieni: w Wydziale Finansowym Gawryłow Wiktor, kancelista, od dn. 1 lipca r. b. na własne żądanie; w Wydziale Zaopatrywania Sołuba Leon, magazynier, od dnia 1 lipca r. b. na skutek likwidacji Wydziału, i w Wydziale Opieki Społecznej Przybyszewska Leontyna i Chróściechowska Stefanja, ochroniarki, od dnia 1 sierpnia r. b., na własne żądanie.

Urlopowani: w Wydziale Gospodarczym Harasiewicz Jan, inspektor targowy od dnia 7 lipca r. b.; w Wydziale Administracyjno - Przemysłowym Piekarski Roman, st. klucznik aresztu miejskiego od dnia 7 lipca r. b. i w Wydziale Zdrowia Publicznego dz V-a Warakomski Aleksander st. referent od dnia 10 lipca r. b.

Powrócili z urlopu: w Wydziale Finansowym Waniewski Mieczysław, kancelista kasy miejskiej i Maśny Mieczysław, sekwestrator; w Wydziale Gospodarczym Bzowski Andrzej, st. kancelista; w Wydziale Zdrowia Publicznego dz. V-a Waleszyńska Jadwiga, pom. referenta; w Wydziale Zdrowia Publicznego dz. V-b Kempistówna Czesława st. kancelistka i Kosińska Zofja, mikroskopistka; w Wydziale Administracyjno-Przemysłowym Kozak Marja, mł. segregatorka biura adresowego i w Wydziale Opieki Społecznej Żarska Marja, zarządzająca kuchnią dla inteligencji i Jankowska Marja, ochroniarka—wszyscy we właściwym czasie.

Z obrad Magistratu.

(Posiedzenie 7-go lipca—uchwalono).

1. Wymierzyć podatek od nieruchomości miejskich na 1922 rok na podstawie czynszów najmu, ustalonych podczas ostatniej lustracji, i z uwzględnieniem podwyżek prawnie dopuszczalnych na mocy Ustawy o ochronie lokatorów—Dz. U. R. P. z 1921 r. N. 4 poz. 19.

Obliczenie przypadającego podatku od poszczególnych nieruchomości przygotuje Wydział Finansowy i podda akceptacji komisji miejskiej do spraw podatku od nieruchomości.

2. Wystąpić do Rady Miejskiej z wnioskiem następującym:

„Rada Miejska uchwala następujący

STATUT

podatku od piwa na rzecz miasta Lublina.

§ 1. Od wszelkiego piwa, wywarzonego w mieście Lublinie, pobierany będzie na rzecz miasta podatek w wysokości 25⁰/₀ każdorazowej rządowej akcyzy od piwa.

§ 2. Pobór podatku komunalnego odbywa się na podstawie ksiąg, zwłaszcza składowych, oraz dokumentów i wyciągów, przyczem administracja browaru winna w ciągu pierwszych pięciu dni każdego miesiąca przedstawić Magistratowi ścisły wykaz wywarzonego w poprzednim miesiącu piwa, oraz podać wysokość nałożonej akcyzy rządowej.

§ 3. Podatek komunalny wpłacany będzie bezpośrednio przez administrację browaru do Kasy m. Lublina, nie później niż 8-go dnia po doręczeniu nakazu płatniczego. Podatek nieuiszczony w tym terminie będzie ściągnięty w drodze postępowania egzekucyjno-administracyjnego z doliczeniem 5⁰/₀ tytułem odsetek zwłoki za każdy miesiąc, oraz kosztów egzekucyjnych.

§ 4. Magistrat prowadzi kontrolę przez swoich funkcjonarjuszów, czy od wszystkiego wywarzonego piwa uiszczony został właściwy i całkowity podatek komunalny.

§ 5. Wykroczenia przeciwko niniejszemu statutowi, podlegają karze na zasadzie art. 138 kod. karnego.

§ 6. Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Magistrat.

§ 7. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia go w drodze właściwej przez Magistrat, po zatwierdzeniu przez władze nadzorcze.

3. W związku z pismem Urzędu Skarbowego w Lublinie L: 12996 - 22 z dnia 10/VI b. r., Magistrat uchwala wydać opinję następującą:

Dla przedłożonego wymiaru podatku dochodowego jest wskazane utworzyć 7 podkomisji szacunkowych dla podatku dochodowego dla dzielnic następujących: 1. Kalinowszczyzna, 2. Tatary, 3. Bronowice, i przedm. Piaski, 4. Kośminek, 5. Dziesiąta i cała ulica Bychawska, 6. Rury pojezuickie, 7. Wieniawa — Czechówka.

Podkomisje szacunkowe mogą mieć lokale w lokalach szkół lub też zająć mogą lokale, które wskaże Urząd Mieszkaniowy.

Magistrat uważa za wskazane powierzyć czynności sekretarzy komisji wyznaczonym funkcjonarjuszom Urzędu Skarbowego.

4. Magistrat przyjmuje do wiadomości zastrzeżenie, wprowadzone reskryptem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. S. M. 3226 z dn. 16 VI b. r. do statutu podatku miejskiego od węgla, uchwalonego przez Radę Miejską dn. 2-V 1922 r., a mianowicie—po artykule I wprowadza się artykuł II o brzmieniu następującym:

Każdy odbiorca obowiązany jest do zawiadomienia Magistratu m. Lublina:

1. o każdym przybywającym transporcie węgla z podaniem ilości i powołaniem się na datę i numer frachtu kolejowego w ciągu 48 godzin od chwili przybycia węgla na stację wyładunkową Lublin;

2. o każdej nadsyłanej fakturze z uwzględnieniem ceny węgla i powołaniem się na datę i numer faktury w przeciągu 48 godzin od chwili otrzymania faktury.

UWAGA: Odbiorcy świadomie ukrywający lub podający świadomie fałszywe dane będą pociągani do odpowiedzialności z mocy art. 138 kod. kar. o ile nie podlegają karze na zasadzie art. 27 ustawy o zasileniu finansów miejskich i o karach nakładanych za fałszywe zeznania podatkowe—Dz. Ust. Nr. 2 1922 r. p. 6.

(Posiedzenie 11-go lipca—uchwalono).

1. Opierając się na upoważnieniu Konwentu Senjorów Rady Miasta z dn. 7 czerwca r. b., Magistrat, zgodnie z orzeczeniem Komisji Rozjemczej, uchwala wypłacić stałym robotnikom miejskim, tytułem poprawy skali życia w miesiącach: czerwcu, lipcu i sierpniu r. b., dodatek w wysokości 14, 6% pełnych poborów miesięcznych, a poza tem dla ostatecznego wyrównania ewentualnych nieścisłości wynagrodzeń w czasie ubiegłym ryczałtowo 19, 2% płatnych w trzech ratach po 6, 4% uposażenia majowego każda. Do określenia minimum pracy związanego z podniesieniem wydajności pracy robotnika miejskiego, upoważnia Magistrat Komisję płac robotniczych.

2. Mnożnik dla określenia dodatku drożyźnianego dla robotników miejskich (kat. C) na miesiąc lipiec r. b. ustalić w wysokości 1380 (tysiąc trzysta osiemdziesiąt) jednostek.

P. o. Prezydenta miasta: (—) *Dylewski*
Szef Wydziału: *L. Radliński*.

Rozporządzenia rządowe.

USTAWA

z dnia 4 kwietnia 1922 r.

o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczenia pomieszczeń.

(Dokończenie)

Art. 8. Wydawanie orzeczeń o zajęciu i przydzieleniu mieszkań, względnie ich części, należy do zarządów gmin miejskich, względnie do urzędów, przez zarządy gmin do tego wyznaczonych.

Orzeczenia o zajęciu wydawane będą na podstawie zgłoszeń lub rezultatów wywiadów urzędowych, po wysłuchaniu stron interesowanych.

Orzeczenie o zajęciu należy doręczyć na piśmie i za pokwitowaniem właścicielowi domu lub zarządcy oraz interesowanym lokatorom, przy zachowaniu przepisów o doręczaniu skarg sądowych.

Wciągnięcie na listę lokali, zakwalifikowanych do zajęcia (art. 10), następuje po 7 dniach od daty doręczenia orzeczenia, o ile strona nie skorzysta w ciągu tego czasu ze służącego jej prawa zażalenia.

Art. 9. Wywiadowca przy wykonywaniu wywiadu winien się wylegitymować nakazem zarządu gminy, względnie urzędu, przez zarząd gminy upoważnionego, a opiewającym na jego nazwisko i na oznaczone mieszkanie.

Wrazie stwierdzenia przez wywiadowcę istnienia warunków zajęcia mieszkania, względnie jego części, winien on doręczyć osobom, w art. 8 ust. 3 wymienionym, tymczasowy nakaz rekwizycyjny, podpisany przez kierownika urzędu, z tym skutkiem, że mieszkanie to, względnie jego część, aż do chwili wydania przez zarząd gminy orzeczenia nie może być nikomu ani w całości, ani w części odstąpione.

Orzeczenie o zajęciu winno być wydane i doręczone najdalej do 14 dni od dnia dokonania wywiadu, w przeciwnym razie posiadacz mieszkania odzyskuje prawo do rozporządzenia niem.

Od chwili doręczenia wydanego w określonym powyżej terminie orzeczenia o zajęciu lokal nie może być nikomu ani w całośi, ani w części odstąpiony bez wiedzy i zgody zarządu gminy.

Art. 10. Zarządy gmin, względnie urzędy do tego wyznaczone, winny sporządzić i prowadzić listy mieszkań i pomieszczeń, względnie ich części zakwalifikowanych do zajęcia, przydzielonych i objętych, jak również listy uprawnionych do otrzymania mieszkań petentów, którzy w należyty sposób swe uprawnienia stwierdzą.

Art. 11. Zarządy gmin, względnie urzędy do tego wyznaczone, mają obowiązek przydzielać lokale osobom, zamieszczonym na listach petentów, zgodnie z następującemi zasadami:

1) prawo pierwszeństwa do otrzymania przydzielonych lokali zależy od kolejności zgłoszeń o przydzielenie, z wyjątkiem uprawnionych z punktu 1 art. 1 oraz — w wypadkach ważnego interesu państwowego — z pp. 3 i 4 tegoż artykułu, którym przysługuje prawo pierwszeństwa przed innymi petentami;

2) ilość przydzielonych petentowi pokojów nie powinna przekraczać ilości osób, stanowiących jego rodzinę, stale z nim zamieszkującą i znajdującą się na jego utrzymaniu;

3) petent ma służące mu wyłącznie prawo osobiście przejrzeć listy zakwalifikowanych do zajęcia lokali i otrzymać karty polecające do 3 mieszkań, wybranych przez siebie, a odpowiadających udowodnionym potrzebom, a to w celu uzyskania zgody jednego z posiadaczów tych mieszkań na objęcie przez petenta zakwalifikowanego do zajęcia lokalu drogą przydzielenia mu tegoż przez zarząd gminy.

Piśmienną zgodę posiadacza lokalu petent winien przedstawić w ciągu 3 dni zarządowi gminy w celu uzyskania orzeczenia o przydzieleniu.

O ile petent z żadnym z posiadaczy lokali do porozumienia nie dojdzie, o czem w tym samym czasie zameldować powinien, będzie miał prawo do otrzymania lokalu drogą przydzielenia mu takowego w jednem z mieszkań, których posiadacze nie skorzystali z przysługującego im na mocy p. 4 niniejszego artykułu prawa wyboru lokatora;

4) posiadacz lokalu zakwalifikowanego do zajęcia ma prawo odrzucić przysłanego przez zarząd gminy kandydata, lecz w takim razie obowiązany jest do dni 4 wybrać lokatora z pośród osób, zamieszczonych na listach uprawnionych do otrzymania mieszkań petentów.

O ile tego obowiązku nie spełni, nastąpi niezwłoczny przydział lokatora przez zarząd gminy, przyczem uwzględniony być winien stan rodzinny posiadacza mieszkania i lokatora.

Wyznaczenie podlegającej przydzieleniu części mieszkania należy w tym wypadku do zarządu gminy, posiadaczowi lokalu zaś prawo zażalenia przysługiwać nie będzie;

5) mieszkania, względnie części mieszkań, przydzielone przez zarządy gmin na podstawie p. 3 ust. 1 i 2 oraz p. 4 ustęp 1 niniejszego artykułu, traktowane być winny pod względem wynikających z faktu zajęcia i przydzielenia konsekwencji (art. 13 i 14) narówni z lokalami, przydzielonemi bez poprzedniego porozumienia się między posiadaczem lokalu, a wprowadzonym lokatorem.

Art. 12. Orzeczenie o przydzieleniu lokalu wydaje zarząd gminy po dojściu do porozumienia petenta z posiadaczem mieszkania, względnie części mieszkania, ewentualnie po wyznaczeniu lokalu z urzędu.

Orzeczenie o przydzieleniu lokalu powinno zawierać ścisłe i szczegółowe oznaczenie lokalu przydzielonego, wymienienie uprawnionego z art. 1 p. 1, względnie imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe osoby, na rzecz której lokal przydzielono, imiona i nazwiska osób, mających wspólnie z osobą, dla której lokal się przydziela, zamieszkać, wreszcie dzień objęcia lokalu. W razie zmian w składzie osób, mających wspólnie z osobą, której lokal przydzielono, zamieszkać, winno być wydane orzeczenie uzupełniające.

Dzień objęcia, o ile nie został ustalony w drodze zgodnego porozumienia stron, należy oznaczyć w ten sposób, by do opróżnienia mieszkania pozostawał czas nie dłuższy, niż 6 tygodni, nie krótszy jednak, niż 2 tygodnie.

Orzeczenie o przydzieleniu należy doręczyć w sposób, przewidziany dla doręczenia orzeczeń o zajęciu (art. 8).

Art. 13. Wskutek przydzielenia mieszkania uprawnionemu (art. 1), powstaje z urzędu między nim, a właścicielem nieruchomości, względnie posiadaczem, mieszkania, stosunek najmu względnie podnajmu.

Wzajemne prawa i obowiązki stron, w stosunek ten wchodzących, określają dzielnicowe ustawy cywilne i ustawa o ochronie lokatorów z ograniczeniami, zawartemi w niniejszej ustawie. Wymagane w tych ustawodawstwach lub w szczegółowych umowach zezwolenie właściciela nieruchomości na podnajem, nie ma zastosowania w razie zajęcia lokalu, dokonanego na podstawie niniejszej ustawy.

Prawo, wypływające z przydzielenia lokalu, obejmować musi używanie przydzielonego lokalu, używanie urządzeń sanitarnych, pobieranie wody tu-

dzież dostęp do tych urządzeń, jednak bez prawa korzystania z kąpieli.

Względem używania innych urządzeń, jak: mebli, wspólnego ogrzewania, oświetlenia, kuchni, kąpieli mogą się strony porozumieć w drodze dobrowolnej umowy.

Art. 14. Prawo korzystania z przydzielonego lokalu przysługuje uprawnionym z art. 1 pp 2, 3, 4 tylko na czas pełnienia przez nich funkcji, uzasadniających przydzielenie lokalu. W razie ustania ich, musi być uprawnionemu pozostawiony odpowiedni czas do opróżnienia mieszkania. O długości tego czasu rozstrzyga władza, powołana do przydzielania lokali.

Prawa, wynikające z przydzielenia (art. 1, pp. 1—5), nie mogą być nawet za zezwoleniem właściciela nieruchomości przenoszone na inne osoby, chociażby do rodziny uprawnionego należące.

Naruszenie tego przepisu będzie karane w myśl art. 20 niniejszej ustawy, mieszkanie zaś odstąpione podlegać będzie ponownemu przydzieleniu przez zarząd gminy, bez względu na prawa nabywcy danego mieszkania, który może być na wniosek zarządu gminy eksmitowany z mieszkania drogą przymusu policyjnego.

Mieszkania, zwolnione wskutek zajścia warunku, w ustępie 1 tego artykułu omawianego, mogą być przez zarząd gminy przydzielone innym uprawnionym.

Art. 15. Zarządy gmin miejskich mają prawo zwalniać mieszkania, względnie części mieszkań od całkowitego lub częściowego zajęcia i przywracać pierwotnym posiadaczom prawo rozporządzania takiemi lokalami, gdy posiadacze udowodnią, iż zaszły okoliczności, pozwalające zaliczyć odnośne lokale do kategorji dostatecznie zużytkowanych lub nie podlegających zajęciu.

Jako okoliczności takie uważane będą:

1) powrót repatrjantów (jeńców cywilnych i wojskowych, zakładników i reemigrantów), należących do rodziny właściciela lokalu, a nie posiadających własnego lokalu—lub też powrót ich do własnego lokalu, zajętego orzeczeniem zarządu gminy lub innych władz podczas ich nieobecności:

2) przyrost rodziny (ożenek, zamąpójście, urodziny):

3) skupienie się rodziny w celu stałego zamieszkania w jednem mieszkaniu, częściowo przez zarząd gminy zajętem, zwłaszcza, gdy skupienie się następuje wskutek zwinięcia jednego z posiadanych mieszkań, (art. 3 p. 5 i art. 6 p. 5) i pozostawienia sobie tylko jednego.

Osoby korzystające z lokali przydzielonych w zwalnianych w ten sposób mieszkaniach, mogą być z nich usunięte orzeczeniem zarządu gminy, lecz dopiero po przydzieleniu im przez zarząd gminy innych lokali i po złożeniu przez osobę, na której korzyść zwolnienie następuje, kosztów przeprowadzki na rzecz osoby usuwanej.

Art. 16. Jeżeli osoba której przydzielono lokal na podstawie ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. lub niniejszej, względnie osoby, wspólnie z nią do lokalu wprowadzone, przez uporczywe lub rażące przekraczanie obowiązującego porządku domowego, albo przez swe bezwzględne, nieprzyzwoite i wogóle nienależyte zachowanie się obrzydzają współmieszkańcom pobyt w domu lub porządek w domu ciężko zakłócają, właścicielowi domu, względnie posiadaczowi mieszkania, przysługuje prawo wymówienia lokalu takim osobom przez wniesienie sprawy na rozstrzygnięcie do urzędu rozjemczego do spraw najmu lub tam, gdzie go niema, do właściwego sądu.

Osoby, w ten sposób z lokalu usunięte, tracą prawo do ponownego przydzielenia im lokalu przez zarządy gmin.

Dokonane w ten sposób usunięcie lokatora z mieszkania, względnie części mieszkania, nie pociąga jednak za sobą wykreślenia lokalu z listy lokali zakwalifikowanych do zajęcia.

Art. 17. Aż do czasu wprowadzenia w Rzeczypospolitej sądownictwa administracyjnego, od wydanych na podstawie przepisów niniejszej ustawy orzeczeń zarządów gmin, względnie urzędów, przez nie powołanych, służy

stronom prawo zażalenia ze skutkiem wstrzymującym do władzy administracyjnej II instacji, która orzeka ostatecznie. Do czasu utworzenia w m. st. Warszawie władzy administracyjnej II instancji służy zażalenie do Komisarza Rządu m. st. Warszawy. Zażalenie winno być wniesione na ręce władz I instacji w ciągu dni 7, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia orzeczenia pisemnego.

Orzeczenie władz II instancji mogą być w ciągu dni 30-tu zaskarżone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, a do czasu jego utworzenia—do Sądu Najwyższego w Warszawie, przyczem skargę należy wnosić bezpośrednio do Najwyższego Trybunału administracyjnego, względnie Sądu Najwyższego.

Zaskarżenie to nie ma skutku wstrzymującego.

W b. dzielnicy pruskiej od orzeczenia zarządu gminy, względnie urzędu do tego wyznaczonego, służy zażalenie do wojewódzkich sądów administracyjnych, w dalszej zaś instancji — do wojewódzkich Rad Administracyjnych w myśl ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z 30 lipca 1883 r. (Zbiór Ustaw pruskich str. 195).

Art. 18. Za wydawanie petentom kart polecających (art. 11), za przydział im mieszkań (art. 12) oraz za przyjmowanie zażaleń mają zarządy gmin miejskich prawo pobierać od petentów, względnie od właścicieli lokali, opłaty w wysokości, określonej przez siebie, a zatwierdzonej przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Opłaty te wpływają do kas zarządów gmin.

Art. 19. W celu ułatwienia wykonania niniejszej ustawy zarządy gmin miejskich mogą wydawać za zgodą Ministra Spraw Wewnętrznych postanowienia obowiązujące, mocą których mają prawo:

1) zabraniać, by lokale, które przed wejściem w życie niniejszej ustawy były używane jako mieszkalne, były przeznaczane na inne cele, jak np.: na fabryki, warsztaty, składy, banki, lokale handlowe;

2) nakazać, by właściciele domów i posiadacze mieszkań zgłaszali do zarządu gminy, względnie do urzędu przezeń wyznaczonego, znajdujące się w ich domach lub mieszkaniach lokale zaliczone przez niniejszą ustawę do kategorji nie zamieszkanych i niedostatecznie zużytkowanych;

3) zarządzić wreszcie, by w danej gminie odstępowanie praw najmu przez najmobiorców osobom trzecim mogło się odbywać jedynie za uprzednią zgodą gminy.

Przekroczenie przepisów, zawartych w wydanych na podstawie niniejszego artykułu postanowieniach obowiązujących, będzie poczytywane za czyn karygodny narówni z przekroczeniem przepisów samej ustawy.

Niezastosowanie się zaś do postanowień obowiązujących, wydanych na podstawie punktów 1 i 3 niniejszego artykułu, pociągnie za sobą ponadto zajęcie przez zarząd gminy odnośnego lokalu na cele, wskazane w art. 1 niniejszej ustawy.

Od orzeczeń zarządów gmin, wydanych na podstawie postanowień artykułu niniejszego, służyć będzie stronom prawo zażalenia i zaskarżenia w drodze, określonej w art. 17 niniejszej ustawy.

Art. 20. Winni przekroczenia przepisów niniejszej ustawy lub rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, i przeciwdziałania im, ulegną, o ile czyn karygodny nie podlega surowszemu wymiarowi kary w myśl ogólnych postanowień karnych, karze grzywien w drodze administracyjnej od 500 do 100000 mk.

Aż do wydania szczegółowych w tym względzie przepisow, od karnych orzeczeń władz administracyjnych, zapadłych w II instancji, odwoływać się można w ciągu 7 dni do właściwego sądu okręgowego, który rozstrzyga w ostatniej instancji przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów, dotyczących odwołania od wyroków sądów pokoju (powiatowych).

Uchylenie orzeczenia administracyjnego z przekazaniem sprawy władzy administracyjnej do ponownego roz-

patrzenia sprawy i wydania orzeczenia nie może nastąpić.

Wniesienie odwołania do sądu nie wstrzymuje wykonania kary, kara grzywien nie może być jednak w razie niemożności jej ściągnięcia zamieniona na karę aresztu przed uprawomocnieniem się wyroku.

W b. dzielnicy pruskiej obowiązuje ustęp pierwszy niniejszego artykułu, względem zaś właściwości władz, powołanych do wymierzania kar i postępowania znajdują zastosowanie przepisy §§ 453—458 ust. o post. karnem.

Art. 21. Wszystkie władze, a w szczególności władze policyjne obowiązane są udzielać zarządom gmin miejskich, względnie urzędom, przez nie do wykonywania niniejszej ustawy powołanym, wszelkiej żądanej pomocy do wprowadzenia w życie ich postanowień, opartych na przepisach niniejszej ustawy.

Art 22. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 14 dni po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej

Z dniem jej wejścia w życie traci moc obowiązującą ustawa z dn. 27 listopada 1919 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 498) oraz wszelkie wydane na jej podstawie rozporządzenia wykonawcze, z wyjątkiem jednak wypadków, przewidzianych w art. 23 niniejszej ustawy, oraz z wyjątkiem artykułów 9, 10, 11 p. 2 i 13 ustawy z dnia 27 listopada 1919 r., które tracą moc obowiązującą z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy. Postanowienia dekretu Naczelnika Państwa z dn. 16 stycznia 1919 r. o zapobieganiu brakowi mieszkań (Dz. P. P. P. Nr. 8 poz. 116), nieuchylone ustawą z dn. 28 czerwca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 52 poz. 335) o ochronie lokatorów, i rozporządzenie Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dn. 31 maja 1919 r. (Nr. 63—Tygodnik Urzędowy z dn. 2 czerwca 1919 r. Nr. 15), zachowują moc obowiązującą, o ile nie są sprzeczne z postanowieniami niniejszej ustawy.

Art. 23. Na wniosek poszczególnych zarządów gmin miejskich Minister Spraw Wewnętrznych ma prawo odroczyć wejście w życie niniejszej ustawy w obrębie danej gminy miejskiej na czas nie dłuższy wszakże, niż na 2 miesiące.

W odnośnych gminach miejskich obowiązywać będzie w okresie przejściowym ustawa z dn. 27 listopada 1919 r. z wyjątkiem artykułów 9, 10, 11 p. 2 i 13, oraz artykuł 17 niniejszej ustawy zamiast ust. 2 art. 8 ustawy z dn. 27 listopada 1919 r.

Art. 24. Osoby, korzystające z lokali, przydzielonych na podstawie ustawy z dn. 27 listopada 1919 r., zachowują — z wyjątkiem, ustalonym w ostatnim ustępie niniejszego artykułu — prawo korzystania z nich nadal, pozatem jednak podlegają od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zarówno jak i przydzielone im lokale, wszystkim jej przepisom.

Lokale zajęte na podstawie ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. przez wszelkiego rodzaju urzędy, będą pozostawione do ich rozporządzenia, w razie jednak ich likwidacji lokale te mogą być przydzielone przez zarząd gminy w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych tylko nowopowstającym na mocy upoważnienia ustawowego urzędom, w braku zaś takich urzędów oddane być winny niezwłocznie do rozporządzenia zarządów gmin na cele, wskazane w niniejszej ustawie.

Pokoje, zajęte w hotelach na podstawie dotychczas obowiązujących ustaw, winny być z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy zwolnione od zajęcia, z wyjątkiem zajętych przez osoby należące do składu przedstawicielstw i misji państw obcych.

Art. 25. Wniesione do dnia ogłoszenia niniejszej ustawy odwołania stron od orzeczeń zarządów gmin miejskich względnie organów wykonywujących ustawę z dn. 27 listopada 1919 r., mają być rozstrzygnięte przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Orzeczenia Ministra Spraw Wewnętrznych w powyższych sprawach mogą być zaskarżone przez strony do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, a do czasu jego utworzenia

— do Sądu Najwyższego zgodnie z przepisami art. 17 niniejszej ustawy.

Art. 26. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 27. Ustawa niniejsza traci moc obowiązującą w rok po jej wejściu w życie, poczem osoby, zajmujące lokale na jej podstawie, będą mogły nadal z nich korzystać na zasadzie ustawy o ochronie lokatorów.

Marszałek:

(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *A. Ponikowski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Kamieński.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *Sobolewski.*

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 33 z dn. 10 maja 1922 r., poz. 264).

Okręg Szkolny Warszawski.

(Rozporządzenie ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego z dnia 3 maja 1922 r. o utworzeniu okręgu szkolnego warszawskiego).

Na podstawie art. 2 i 10 ustawy z dnia 4 czerwca 1920 r. o tymczasowym ustroju władz szkolnych (Dz. U. R. P. Nr. 50 poz. 304) zarządza się co następuje:

§ 1. Tworzy się okręg szkolny warszawski w granicach miasta stołecznego Warszawy oraz województwa warszawskiego, kieleckiego, i lubelskiego, z siedzibą kuratora w Warszawie.

§ 2. Rozporządzenie n i n i e j s z e wchodzi w życie z dniem 16 maja 1922 r.

Minister wyznań religijnych i Oświecenia publicznego:

Antoni Ponikowski.

Sprostowanie: w Nr. 21, „Dziennika", w rubryce „Ruch służbowy", mylnie wydrukowano „Laśkiewicz" — winno być: Leśkiewicz.

OD ADMINISTRACJI.

Prenumeratę i należność za ogłoszenia należy nadsyłać pod adresem: Redakcja „Dziennika Zarządu m. Lublina" (Magistrat) lub wnosić bezpośrednio do administracji „Dziennika" (gmach Magistratu, parter, pokój Nr. 3).

Ogłoszenia.

Treść Nr. 27-go:

-:- -:- -:- -:- **Wydawnictwo Zarządu miasta Lublina.** -:- -:- -:- -:-

Wykonano w drukarni Miejskiej.